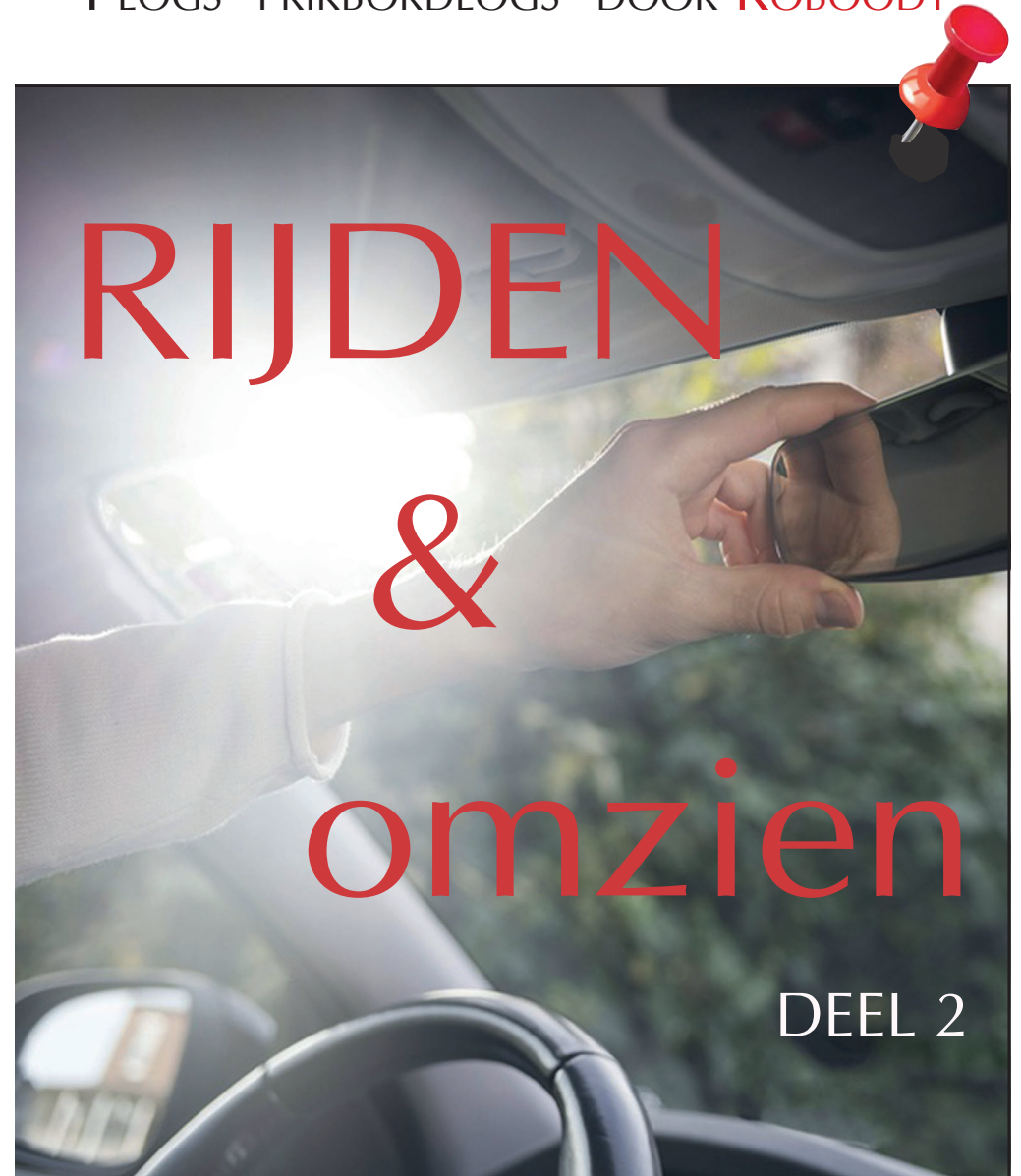

PLOGS -PRIKBORDLOGS- DOOR ROBOODT

RIJDEN

&

omzien

DEEL 2

KORTE COLUMNS EN TERZIJDES
OVER DE BELEVENISSEN VAN EEN INVALCHAUFFEUR

RIJDEN
&
omzien
DEEL2

eerste druk
december 2023

rijden en omzien
is plezier en veiligheid
zonder omkijken

als invalchauffeur
bij de Dagbehandeling
jeugd en opvoedhulp

Pietje, Allie en
Marietje zijn de namen
door mij gefingeerd

in de prikbordlogs
over belevenissen
tijdens onze rit

PLOGS -PRIKBORDLOGS- DOOR ROBOODT

RIJDEN

&

omzien

DEEL 2

KORTE COLUMNS EN TERZIJDES
OVER DE BELEVENISSEN VAN EEN INVALCHAUFFEUR

BESPIEGELINGEN VAN EEN INVALCHAUFFEUR

Hierbij alweer deel 2 van RIJDEN & omzien, columns door Roboodt. In het dagelijks leven is hij beeldend kunstenaar en werkt daarnaast als invalchauffeur bij de Dagbehandeling van jeugd en opvoedhulp te Gouda.

In de avonduren ontpopt hij zich als schrijver. Hij beschrijft de dagelijkse belevenissen met de kinderen vaak met humor en zelfspot.

Via de achteruitkijkspiegel houden de kinderen hem een spiegel voor. Een spiegel vol speelsheid en plezier.

*Zvezdana (Dana) Jeremic,
secretariaat Dagbehandeling jeugd en opvoedhulp*

RIJDEN & omzien

1

Tijd

Vrijdag 29 december de laatste rit van het jaar. Hoewel de Dagbehandeling open is in de vakantie, heb ik alleen Pietje en Allie in de auto. Een korte rit dus. Op de radio heb ik de top 2000 aanstaan. In mijn binnenspiegel zie ik dat Pietje aan het wegdommelen is.

Op plaats 345 staat Time van Pink Floyd. Een nummer dat met een kakofonie van klokken en wekkers begint. Ik zet de radio heel hard en roep boven de herrie uit: hé wakker worden jij. Pietje kijkt verschrikt op met grote open ogen en een brede grijns op zijn gezicht. Als we voor een rood licht staan te wachten is er net die prachtige drumpartij. Met mijn mond trrm trrm trrm ik mee en met mijn handen roffel ik op het stuur. Allie naast mij doet mijn trrm-en na. Als even later de drumpartij nog een keer voorbij komt, roep ik: daar gaan we weer. Allie roffelt nu ook met haar handjes op het dashboard voor haar en Pietje trrrm-t hard mee achterin.

Goed gemutst springt Pietje klaarwakker in de armen van zijn vader. Klaar om ook het nieuwe jaar in te springen. Nadat Allie thuis is afgezet, voelt het alsof ik nog tijd over heb. Ik rij naar de autowasstraat, tijd voor een poetsbeurt.

Opdat we maar fris het nieuwe jaar in gaan.

RIJDEN & omzien

2

TWAALF EN EEN HALF JAAR

Koffie met gebak vooraf aan het chauffeursoverleg. Een van de chauffeurs is 12,5 jaar in dienst. Er is niet alleen gebak, ook brengen kinderen een grote bos papieren bloemen, tekeningen en een slinger met lieve teksten tijdens het koffiefestje.

Tjeempie, ik ben nog maar een jaar invalchauffeur. Het afgelopen jaar heb ik mij regelmatig verwonderd. Hoe vaak moet de jubilaris zich de afgelopen jaren wel niet verbaasd hebben.

Zo verwonder ik mij er over hoe ik gehecht raak aan de kinderen. Ik zelfs teleurgesteld ben als zij niet meer in het vervoer zitten en ik door het onregelmatige werken geen afscheid heb kunnen nemen. Ik hoop dat over 11,5 jaar ik nog steeds die onbevangenheid heb.

Er werken meer dan 60 mensen bij de Dagbehandeling. Slechts twee daarvan zijn man, één andere invalchauffeur en ik. Hierover kan ik mij verbazen en voel me er soms erg ongemakkelijk bij. Gesprekken over rimpels, make-up, pelikaanarmen, borstvoeding en de onderlinge verstandhoudingen blijf ik lastig vinden om mee te omgaan.

Mijn collega's zullen zich vast ook over mij verbazen. Ik vergeet regelmatig mijn koffiekopje in de afwasbak te zetten of mijn stoel aan te schuiven bij het weggaan. Of vertoon nog erger einzelgänger gedrag. Ja roept u maar...

Als individueel werkend kunstenaar heb ik mij deze collegialiteit nooit zo goed eigen gemaakt. Daar heb ik nog 11,5 jaar de tijd voor.

RIJDEN & omzien # 3

TOI TOI TOI

Rijden zit er voorlopig even niet in. Wel omkijken naar mijzelf. Na een gipsperiode nu fase twee met een pols-spalk. Ik ben geopereerd aan mijn rechterduim artrose. Voorlopig ben ik twee maanden niet ingeroosterd als invalchauffeur.

De komende koude periode hoef ik dus niet extra voorzichtig te rijden, omdat anders de wiebeltand van Allie er uit valt. Marietje kan ik even niet in de autostoel tillen en veilig vast zetten en tegelijk een prik in haar buik geven zodat ze gaat kirren.

Geen gedol op de gang als we te vroeg aankomen en moeten wachten tot de groepen open gaan. Ik kan voorlopig niet meer verliezen met wie het langzaamste kan lopen om zo tijd te rekken. Niet samen naar de administratie sluipen om daar de dames lastig te vallen. Kijken of Pietje zijn eigen naam kan vinden op de vervoerslijst en daar een kruisje bij mag zetten. Even geen hink-stap sprongen op de grote tegels in de gang.

Ik ben wel gebeld zo vlak voor de operatie. Of ik een vast contract wil na één jaar op een nul-uren contract te hebben ingevallen. Daar ga ik geen nee op zeggen.

Dus, na twee maanden er naar uitzien, kan ik weer omzien naar de kinderen.

RIJDEN & omzien

4

ACHTERUIT SCHAKELEN

Verbaasd kijken ze mij aan, als ik onaangekondigd met Allie en Marietje binnen kom stappen. Na twee maanden gedwongen stil zitten heb ik weer een rit gereden. Van de fysiotherapeut mag ik voorzichtig beginnen, mits ik wel mijn duimbrace draag. De groepsleidsters boden aan om te helpen bij het uit- en instappen en het vastzetten van de kinderen in de veiligheids gordel. Mijn hartelijke dank daarvoor. Met twee kinderen in de auto is het gelukkig niet nodig.

Normaal rijden we in vier auto's met maximaal zes kinderen per auto. Op dit moment liggen de adressen zo ver uit elkaar dat sommige kinderen langer in de auto zitten dan wenselijk is. Door de witte Skoda als extra auto te gebruiken is dit voorlopig opgelost. Ik noem de Skoda altijd oneerbiedig maar ook wel vertederend het 'huppeltrutje'. Het is een lekker klein fel autootje waar maximaal drie kinderen in passen.

Heerlijk om het gebrabbel en kijk kijk... achter en naast mij weer te horen. Marietje brabbelt honderd uit. Ik vang flarden op in het Nederlands, Engels en Arabisch. Allie woont in een doodlopend woonerf, waar ik dus moet keren. Dan blijkt het 'huppeltrutje' deze geuzenaam niet zo fijn te vinden. Ze neemt wraak: het in de achteruit schakelen gaat moeizaam en doet, ondanks mijn brace, pijn aan mijn rechterhand.

Voorlopig schakel ik de Skoda, lekker onhandig, maar met mijn linkerhand in de achteruit.

RIJDEN & omzien

5

ДО ПОБАЧЕННЯ

na veel oefenen
zeg ik tegen de moeder
'do pobasjhenja'

ik krijg een glimlach
en ook Allie reageert met
een zwaaiend handje

*een haiku serie
opgetekend in mijn hoofd
tijdens het rijden*

RIJDEN & omzien

6

DÉJA VU

Ja, daar hoort een functioneringsgesprek bij als je een jaar in dienst bent. Hoe dat was? Samengevat: ik heb plezier in mijn werk. Soms zie ik mijzelf zo lopen, als ik hand in hand met de kinderen op weg ben naar de groepen.

Ik krijg dan dat zelfde gevoel dat ik had toen mijn dochter zo klein was. Wat een mooie leeftijd is die kleutertijd toch. En wat gaat die snel voorbij. Zij woont al zelfstandig en heeft haar eigen leventje.

Realiseer ik mij dat ik ondertussen 63 ben, dan voelt het soms ook wel alsof ik al met kleinkinderen door de gangen loop. Ja, opa vertelt... Ik kom nog steeds dezelfde dingen tegen als toen.

In de auto heb ik als versiering een vlinder op een magneetje. Allie die voorin zit is er mee aan het spelen. Pietje op de achterbank ziet dat en wil er uiteraard ook mee spelen. Een conflict dreigt. Ik haal de uitspraak: samen spelen is samen delen weer van stal. Allie doet niet moeilijk en geeft de vlinder-magneet aan Pietje.

Allie krijgt de vlinder terug om er weer verder mee te spelen. Alleen is die nu vleugellam: na flink fladderen gedeeld in een vleugel voor de voorbank en een vleugel voor de achterbank.

Ja, samen spelen is samen delen.

RIJDEN & omzien

7

AANRIJDING

Mijn keyfob heb ik ooit eens mijn tele-transporter genoemd. Het is de sleutel die ik gebruik om van de ene wereld naar de andere wereld te komen. Hiermee ga ik naar de kinderwereld vanuit de grote mensenwereld en andersom. Deze transformatie gaat gepaard met een hoge piep, die aangeeft dat de aanvraag voor deze overstap is geaccepteerd.

Sommige Marietjes, Pietjes of Allies kunnen mij daarbij helpen. Om samen in de grote mensenwereld te stappen. Ik geef ze mijn keyfob en vraag of ze goed willen luisteren of ze de piep horen als ze de magische sleutel tegen de ontvanger drukken. Zo heb ik mijn twee handen vrij om andere kinderen bij de hand te houden. Die niet zomaar los te laten in de wereld aan de andere kant. Als ze mij helpen, zie ik ze groeien. Tot nu toe heeft het nog niet tot botsingen bij de kinderen onderling geleid. Gedoe over zij wel, ik niet of zoiets is nog niet aan de orde geweest. Ik vraag de keyfob altijd gelijk terug als we aan de andere kant zijn. Eén Pietje deed een keer moeilijk over het teruggeven hiervan. Dat was gelijk einde oefening.

Door mijn collega's ben ik aangesproken op mijn manier van werken. Als kanoër zou ik het een aanvaring noemen. Als invalchauffeur noem ik het een aanrijding. Een botsing nog wel met de andere chauffeurs, gelukkig met minimale schade. Daar zijn we een te hecht team voor.

Om nieuwe aanrijdingen te voorkomen, is dit in het eerst volgende teamoverleg zeker een van de agendapunten. Safety first.

RIJDEN & omzien

8

ALLE ZEILEN BIJZETTEN

Sta ik in de file zie ik in mijn binnenspiegel dat Allie hevig op en neer wipt en zijn gordel heeft losgemaakt. Hij zit helemaal achterin. Om bij hem te komen zal ik eerst Marietje in de berm moeten zetten, daarna mij in allerlei bochten moeten wringen om over hem heen de riem weer vast te maken. Lijkt mij niet zo veilig. Als we weer stil staan stap ik uit, loop naar achteren en doe de achterklep open. Ik kan door mij uit te strekken en half naar binnen te klimmen zijn riem weer vast maken.

Zodra ik Pietje, die voorin zit, thuis heb afgeleverd doe ik een stoelendans. Marietje er uit, Allie voorin, en Marietje weer op haar plek terug. Ben ik Marietje haar riem aan het vastklikken hoor ik ineens een andere radiozender. Ook heeft hij aan alle knoppen van het ventilatiesysteem gedraaid, zijn laarzen uitgedaan, zijn zooltjes door de auto gelanceerd, het dekje van zijn stoeltje losgetrokken en op de grond gegooid. GRR, GRR...

De Skoda heeft nog buitenspiegels met handeltjes. Elke keer als Allie voorin heeft gezeten kan ik de rechterspiegel opnieuw afstellen. Als ik hem weer eens moet terug fluiten voel ik mij altijd een politieagent. Soms fluiten ze terug. Laatst hadden de kinderen een oranje scheidsrechterfluitje als verjaardag traktatie gekregen. De groepsleidsters hadden mij niet gewaarschuwd. Opeens klonk vlak achter mij een hard hoog snerpnd fluitje. Pas de volgende morgen was de piep uit mijn oren verdwenen.

Bij mijn volgende functioneringsgesprek toch maar eens voorzichtig beginnen over gevarengeld.

RIJDEN & omzien

9

FAMILIE

Om 06.15 uur is er voor de jarige chauffeur al een eerste felicitatie op de calamiteiten app. Ook het secretariaat doet mee. Om 07.05 uur komt er een felicitatie appje van de dames van voor. Telkens is er weer dat piepje als een van de andere chauffeurs feliciteert. Eigenlijk een oneigenlijk gebruik van de calamiteiten app. Een piepje in de ochtend betekent meestal dat ouders iets door willen geven. Maar ja, het hemd is nader dan de rok, familie gaat voor. Zeker als die jarig is.

Hoe familiair wil je het hebben. Een moeder vraagt aan mij: rijdt uw vrouw. Ik vertel haar net dat de vaste chauffeur weer beter is en zij haar dochtertje weer ophaalt morgenochtend. Of het een verspreking is weet ik niet, maar ze ziet ons blijkbaar als één grote familie.

Bij de koffie: oh, ik moet nog tanken. Gelijktijdig rijden twee andere chauffeurs ook naar het benzinstation. Ik heb geen spaarpas. De anderen willen wel heel graag mijn spaarpunten innen. Wie als eerste klaar is met tanken krijgt mijn punten. Het voelt als een broer en zussen rivaliteit.

Als invalchauffeur voel ik mij soms nog van de koude kant. Ik heb wel al een telefoon, maar nog geen eigen auto van de zaak. Wie weet hoor ik nog meer bij de familie als ik toch een eigen spaarpas neem.

RIJDEN & omzien

10

ZINGEN

Zingen de kinderen bij jou in de auto, vraag ik bij de koffie aan een andere chauffeur. Ja, om de beurt mogen ze zingen. Maar of je het zingen kan noemen, het is vaak meer een soort gemurmel in een ritmische cadans. Leuk zeg, denk ik, met een beetje jalouzie. Bij mij in de auto ben ik het vaak die mee zingt met de kinderliedjes cd.

Bij mij zingen ze alleen uit zichzelf als we de hoek om slaan en de Dagbehandeling zien. We zijn er bijna, we zijn er bijna... Een ritueel om de, voor sommige, erg lange autorit positief af te sluiten. Het lijkt wel een bezwering zo hard als er wordt gezongen of geschreeuwd. Drie maal raden wie er schreeuwen en wie er luid zingen, de jongens of de meisjes?

Bij de tweedehandswinkel koop ik enkele kinder-cd's. Waaronder een met kinderliedjes als: ik zag twee beren broodjes smeren, twee emmertjes water halen en boer wat zeg je van mijn kippen. Ouderwets gezellig, maar wel met een stevige beat eronder, een kinder-house cd. Opvallend hoe rustig de twee grootste druktemakers ervan worden. Ze zijn meedeinend op de beat verrast als ze flarden van de tekst herkennen. Ik hoor vanaf de achterbank: Falderalderiere, falderalderare. Eindelijk zingen ze uit zichzelf mee.

En zelf zing ik wij zijn piraten, wij zijn pira-a-aten, piraten van de grote zee. Een oorwurm waarmee ik tegenwoordig wakker word. Met dank aan Ernst, Bobby en de rest.

RIJDEN

&

omzien

11

LEVENSSLESSEN

#3
chauffeurs
zijn
stom

maar

#4
ook
naar stomme chauffeurs
moet je luisteren

RIJDEN

&

omzien

12

LEVENSSLESSEN

#7

op vakantie gaan
is
vaak niet leuk

maar

#8

op vakantie zijn
is
des te leuker

RIJDEN & omzien # 13

FLIPPEREN

Ik ben zo'n drie weken ingeroosterd. Drie weken in dezelfde auto rijden, een automaat. Linkerbeen onder de stoel verstoppen en met je rechterbeen alleen gasgeven en remmen. Wat een toeters en bellen heeft deze auto. Allemaal verschillende piepjes als de sensoren iets detecteren. Hard of zacht, hoog of laag afhankelijk van de positie of de afstand tot iets. Je hoeft niet eens meer op de weg te kijken, zoveel waarschuwingen verschijnen er op het dashboard. Over de afstand tot de voorligger, of je wel netjes tussen de lijnen rijdt. Een hard signaal samen met oranje oplichtend remmen of obstakel voor je, als je te snel naar een auto voor je rijdt. Luxe die ik niet gewend ben en die afleidt.

Bij het stuur zitten ook twee hendeltjes met een min- en een plussteken. Ik wil de radio wat minder hard zetten en tip aan het hendeltje met het minteken. De radio gaat niet hoorbaar zachter, waarna ik nog een paar keer de min aantip. Niet de radio verandert van volume, maar de motor. Een bijna grommend geluid dat de radio overstemt. Op het dashboard zie ik dat de aanduiding D7 is veranderd in D4. Oh, de flippers zijn om handmatig te schakelen. Ik flipper snel weer terug naar D7.

Ook voor de kinderen is deze auto flippen. Overal uitnodigende lampjes en schakelaars. Ingebouwde zonwering in de zijdeuren die ze ritmisch op en neer trekken. Klaptafels in de stoeleuning die ze uitgekapt als djembé gebruiken. Samen met die afstand piepjes geeft dit een ware symfonie. Als een dirigent krijg ik hen in die drie weken stil. Zodat we weer gewoon van de radio kunnen genieten.

RIJDEN & omzien

14

VLOEKEN IN DE KERK

Ik weet het, ik weet het. Het is vloeken in de kerk. Maar... toch kan ik het niet laten. Mijn omgang met de kinderen vergelijk ik vaak onwillekeurig met hoe ik omga met mijn hond Binthi. Duidelijkheid, consequent zijn en veiligheid bieden zijn het belangrijkste om haar enigszins onder appel te hebben. Zaken die ik bij de kinderen ook toepas. Niet dat ik ze dan onder appel heb, maar wel dat ik ze dan prettig en veilig ophaal en weer thuis breng.

Bij Binthi ben ik altijd alert of ze iets ruikt en er dan vandoor gaat. Door haar te observeren en haar reacties proberen te begrijpen kan ik haar meer ruimte geven. Zodat ik haar vaker los kan laten lopen. Ook de kinderen probeer ik te begrijpen om ze ook meer zelfstandigheid te kunnen geven. Alleen ben ik niet echt didactisch geschoold hierin en zie ik ze, als invalchauffeur, te onregelmatig om daarin wezenlijk een bijdrage te leveren.

Toch, in het klein probeer ik het wel. Sommige kinderen mogen zelfstandig in de auto gaan zitten terwijl ik een ander kind help. Of ze mogen, pas als ik het zeg, zelf hun gordel los maken.

Maar het belangrijkste waarin ik de kinderen vaak vergelijk met Binthi is het plezier dat we samen hebben. Onverwachte momenten die een glimlach oproepen. Speelse interacties die een verhaal voor thuis opleveren of een RIJDEN en omzien.

En ja, ook op Binthi ben ik wel eens boos.

RIJDEN & omzien

15

ZOMERS SEPTEMBER

September en 30 graden Celsius wie had ooit gedacht. De airco in de auto kan daar niet tegenop. Op weg naar huis vallen de kinderen één voor één in slaap.

De moeder van Allie vraagt mij of ik dat niet kan voorkomen. Allie slaapt namelijk 's avonds zo slecht na een tukkie in de middag. Helaas, hoe hard ik de kinderliedjes ook op zet, tegen deze zinderende en slaapverwekkende hitte is weinig te doen.

Op de groep zijn ze ook in een zomerse stemming. Bijna elke dag krijgen de kinderen een ijsje. Pietje vraagt 's ochtends al bij instappen om een ijsje. Hij praat wat moeilijk dus ik begrijp hem in eerste instantie niet. Ik versta een wijsje, vraag welke cd hij wil horen en vraag me af waarmee we gisteren geëindigd zijn. Het noemen van deze cd is geen antwoord op zijn vraag. Nee, ij-ij-ij ijsje is zijn reactie. Hij gaat ermee naar bed en staat er mee op lijkt het wel.

Marietje geeft mij bij het ophalen uit de groep trouwhartig een hand. Een lief gebaar, alleen nu niet. Ik voel een klef plakhandje schuren in mijn hand. Na het dagelijkse ijsje is zij in de zandbak gaan spelen.

Bang dat ik met mijn zweterige hand geen grip heb op het stuur hoef ik niet te zijn.

RIJDEN & omzien

16

DE WERKELIJKHEID IS OOK

Ik, de werkelijkheid en de vervoerslijsten dat is vragen om stress. Vooropgesteld, het maken van de lijsten is geen makkelijke klus. Zo krijgen we 's ochtends per mail een lijst met de mededeling: hier de nieuwe lijst, de oude lijst weg gooien. Groetjes. In de middag komt er dan al weer een nog nieuwere lijst binnen. Als invalchauffeur met wisselende ritten vraag ik mij regelmatig af of ik wel de actuele lijst gebruik.

Allie is een hyperactief kind. Op de voorkant van de vervoerslijst staat Allie B. maar op de achterkant staat haar naam als Pietje B. Lastig want ik heb al zo'n moeite met het onthouden van al die voornamen. Aan achternamen begin ik niet eens. Ik breng Allie-Pietje naar huis. De telefoon van de moeder is niet in gebruik. Dan maar aanbellen. Er wordt niet open gedaan. Wat nu? Ik zie een naamplaatje met een achternaam die met een S begint, niks geen B. Op zo'n moment slaat de twijfel toe. Dan zie ik een vrouw met twee kinderen aan komen lopen. Ze zwaait hevig naar mij. Het is de moeder, ze is vertraagd bij het ophalen van haar andere kinderen.

Ik maak Allie-Pietje los uit zijn gordel. Ben ik daar mee bezig steekt er ineens een kinderkopje tussen mijn armen door dat zich ermee bemoeit. Ook aan mijn been wordt er om aandacht getrokken. Het zusje en broertje zijn net zulke handenbinder-tjes als Allie-Pietje

Ik heb wel met de moeder te doen. Je zal er maar alleen voor staan met drie van die stuitballen.

RIJDEN & omzien

17

E.H.B.?

Met twee groepsleidsters komt Allie het secretariaat binnenlopen. Hij heeft E.H.B.K. nodig: eerste hulp bij kinderen. In mijn wilde jaren vroeger, maakte ik kennis met het begrip E.H.B.A.: eerste hulp bij actie. Bij een blokkade tegen de komst van kruisraketten bleef ik in het prikkeldraad hangen. Drie hechtingen later kon ik dankzij de E.H.B.A. weer mee demonstreren.

Allie hoeft niet gehecht te worden. Wel is er een pincet en een zaklamp nodig. Met ons vieren bekommeren we ons om hem. De groepsleidsters ondersteunen Allie en houden zijn handjes in bedwang. Hij wil steeds met een vinger de besjes dieper in zijn oren verstoppen. Een secretariaat medewerkster en ik houden ons met zijn oren bezig. Het besje in zijn rechtoor krijgen we er makkelijk uit. Het besje in zijn linkeroor zit erg diep. Te diep voor ons om er uit te peuteren. We plakken het oor af met een pleister en besluiten om zijn ouders te bellen. Die kunnen hem ophalen en met hem naar de huisarts gaan. De dag erna hoor ik dat dit bezoek grote indruk heeft gemaakt op Allie. Wie weet heeft hij zijn lesje geleerd en hoeven wij geen E.H.B.O. -eerste hulp bij oren- meer toe te passen.

Thuis vertel ik over dit voorval met Allie. Je hebt je roeping gemist zegt mijn vrouw. Je had chauffeur op de ambulance moeten worden. Lekker scheuren en eerste hulp verlenen. Dat is pas rijden en omzien.

RIJDEN & omzien

18

COLLEGIALE QUIZ

Ik heb me opgegeven voor de pubquiz. Wij chauffeurs zijn op de teamdag van de groepswerkers uitgenodigd om mee te doen. Ik hoop op niet te veel vragen over het werk. Nog steeds ben ik slecht in het onthouden van namen. Wel weet ik dat tegenwoordig de letter y in kindernamen veel voorkomt. Van de 26 namen op de vervoerslijst hebben er 7 een y. En dit zijn niet alleen kinderen met een buitenlandse afkomst.

Vrienden vertelde mij dat als je het antwoord niet weet je gewoon een raar, liefst hilarisch, antwoord moet roepen. En dit antwoord bij elke vraag die je niet weet herhaalt. Op de vraag wie is de eerste persoon die..., antwoorden met zo iets als: Ja ah, dat is Jomanda die altijd boodschappen doet bij de Lidl! Het is een pubquiz nieuwe stijl. De vragen zijn multiple-choise en met een mobieltje geef je het antwoord. Niks geen lachwekkende zelfbedachte antwoorden. Er is niet eens bel waarop je mag meppen.

De vragen over sport zijn kat in het bakkie. Een teamgenoot volgt met haar man al jaren de formule F1. Een ander teamgenoot weet veel over vechtsporten omdat ze op kickboksen zit. Ook met andere thema's weten wij goed raad. Tot aan de laatste vijf vragen staan wij op kop, maar we sneuvelen op het liefdesleven van Taylor Swift en eindigen op plaats 2.

Ging die vraag maar over de letter y in haar naam, dan waren wij vast eerste geworden.

RIJDEN & omzien

19

DAG SINTERKLAASJE DAÁG DAÁG

Hoor wie klopt daar kinderen... Een spannende tijd die bij sommige kinderen veel onrust geeft. Het hele Sint-thema is daarom op de dagbehandeling tot slechts een week beperkt en ze houden het klein. Er is aan de ouders en verzorgers gevraagd om hun kind niet te schminken of te verkleeden en om ook geen gekregen (schoen)cadeautjes mee te geven. In de auto zingen wij alleen in de week voor 5 december Sinterklaasliedjes.

Op 5 december zelf mogen de kinderen wel als kleine Pietjes geschminkt en verkleed komen. Waarna ze die dag bij de pietygym het Pietendiploma gaan halen. Met daarop hun naam in chocolade-hoofdletters geschreven.

Waarom wordt Sinterklaas zo groot gemaakt en daardoor zo spannend voor de kinderen? Want zeg nou toch zelf, wat stelt Sinterklaas nu helemaal voor. Hij is maar een paar weken in het land. Het is een kindervriend die toevallig cadeautjes bij zich heeft. Een oude man met een rode puntmuts en een lange witte baard.

Of, zoals Allie enthousiast roept als ze een afbeelding van Sinterklaas ziet: kijk, kijk KABOUTERKLAAS.

COLOFON

VORMGEVING
roboodt

RIJDEN & omzien DEEL 2
is een uitgave in eigen beheer
uitgegeven in beperkte oplage
voor medewerkers van de dagbehandeling
jeugd en opvoedhulp in gouda,
familie en vrienden

... deze RIJDEN & omziens
zijn gepubliceerd als Plogs -prikbordlogs-,
bij het kopieerapparaat
op de lokatie van de Dagbehandeling

Dank voor het vele redactiewerk
dat Margo Pluijter en Henriette Schouten
hebben gedaan.

COPYRIGHT 2023
roboodt, gouda

*alle rechten voorbehouden
alles uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar worden gemaakt in eni-
ge vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door foto-
kopieën, of op enig andere manier, mits vooraf schriftelijke toestemming
van de rechthebbende op het auteursrecht is verkregen*

Plezierschrijver en beeldend kunstenaar Rob oodt werkt als invalchauffeur bij de Dagbehandeling jeugd en opvoedhulp in Gouda.

Onregelmatig schrijft hij de columns 'RIJDEN & omzien', de belevenissen van een invalchauffeur.

Plogs -Prikbordlogs- die bij het kopieerapparaat opgepikt worden. 19 Plogs zijn in dit boekje gebundeld.

Voor meer schrijfsels en beeldend werk van Rob oodt kan je een kijkje nemen op zijn website: www.roboodt.nl